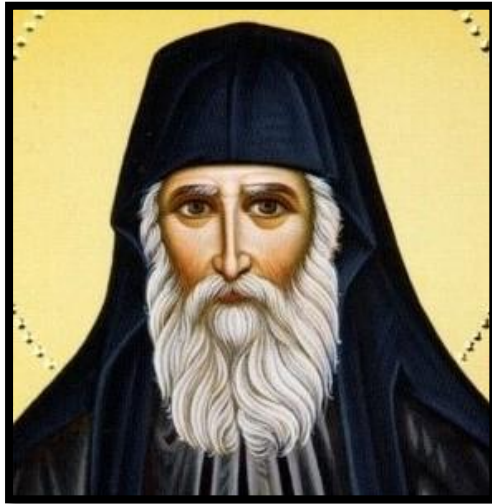

Ορθόδοξο Τριμηνιαίο Χριστιανικό Περιοδικό

ΤΟ ΛΕΝΤΙΟΝ

«...ἐγείρεται ἐκ τοῦ δείπνου, καὶ τίθησι τὰ ἰμάτια, καὶ λαβὼν λέντιον, διέζωσεν ἑαυτόν. εἶτα βάλλει ὕδωρ εἰς τὸν νιπτῆρα, καὶ ἤρξατο νίπτειν τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν καὶ ἐκμάσσειν τῷ λεντίῳ...» (Ιωάν. ΙΓ στ.4,5)

Άγιος Παΐσιος ο Άγιορείτης

Ο προστάτης της Ενώσεώς μας

**ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΝΩΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ
«ΔΙΑΚΟΝΟΙ ΤΩΝ ΕΛΑΧΙΣΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ»**

Έτος 4^ο Τεύχος 14^ο Ιούνιος - Αύγουστος 2022
ΑΘΗΝΑΙ

Διατίθεται Δωρεάν

Ο Σκοπός μας & Πληροφορίες της Ενώσεως.....	2
Ουκ ήλθον διακονηθῆναι ἀλλὰ διακονεῖσαι.....	3
Ο πνευματικός πατέρας.....	4
Ὅταν σε χάνω σε βρίσκω.....	7
Πεντηκοστή: «Σαν τέτοια μέρα, ἀκόμη και η φύσις γονατίζει στο μεγαλείο του Θεού.....	9
Ἅγιοι Κοσμάς και Δαμιανός οι Ανάργυροι.....	14
εκεί που με ἕνα τριμμένο κομποσκοῖνι «μετακινούνται και ὄρη.....	15
Ἁγία Παρασκευή: Πως ἔσωσε τη Χίο το 1442.....	18
«Σώσε με..», η κραυγή του Δεκαπενταυγούστου.....	20
Τί πιο ἀνόητο, λοιπόν, ἀπό το να μη γνωρίζεις πως θ' ἀποκτήσεις...22	
Ἐλα κι εσύ, ἐλάτε να φάτε, ἐδῶ ἔχει θησαυρό.....	26
Ευχαριστήρια ἐπιστολή προς την ἐνωσή μας.....	27

Πληροφορίες και ἐγγραφές μελών στα τηλέφωνα:

Μερικοί ἀπό τους τομείς της ἐνώσεώς μας:

- Συντροφιά σε ηλικιωμένους και ἀνάγνωση ψυχοφελών βιβλίων.
- Παροχή συμβουλών και πληροφοριῶν που ἀφορούν σε θέματα καθημερινῆς πρακτικῆς (συνταγογράφηση φαρμάκων κ.λ.π..)
- Μεταφορά ηλικιωμένων σε νοσοκομεία ἢ ἄλλους ιατρικούς φορεῖς.
- Παροχή εργασιῶν οικείας (π.χ. υδραυλικές ἐργασίες, ηλεκτρικές, κ.α.)

2102281734 / 6974606161

Δευτ.-Τετ.-Σαβ. 10:00-14:00

Τριτ.- Πέμπ. 10:00-14:00 & 17:00-20:00

Ἡ Ἰστοσελίδα μας: www.poeka.gr

Ἐδρα της Ενώσεως: Σάρωνος 6,

Τ.Κ. 111 43 Ἀθήνα

Email: diakonoι.xristou@gmail.com

Α.Φ.Μ.: 997249989, Δ.Ο.Υ. ἸΔ Ἀθηνών.

Για Δωρεές - Ἐγγραφές - Συνδρομές

Τράπεζα Πειραιῶς:

IBAN: GR34 0172 0450 0050 4509 1901 473

(Παρακαλώ σε περίπτωση κατάθεσης να αναγράφεται το ονοματεπώνυμό σας για να σας ἀποστέλλεται ἀπόδειξη)

«Καί γάρ ο υἱός του ανθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι ἀλλά διακονῆσαι καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν» (Μάρκ. ι' 1-45)

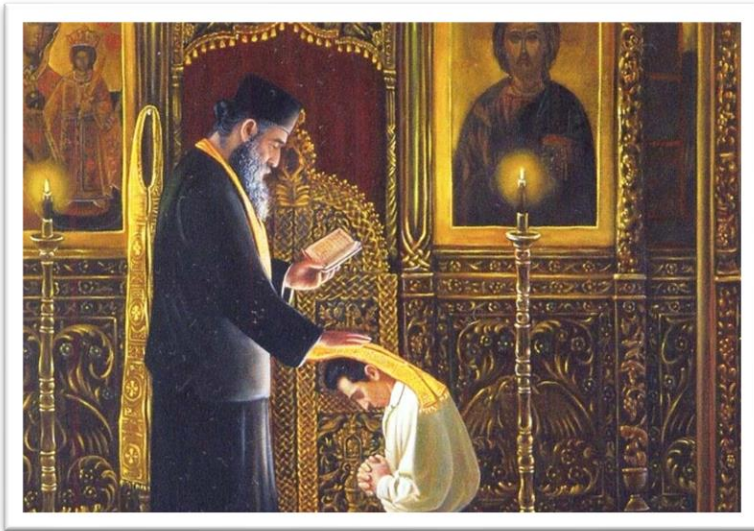

Ο Κύριος μας Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ πρῶτος διάκονος-υπηρέτης-πάντων τῶν ἀνθρώπων, πρὸς χάριν τῶν ὁποίων ἐγίνε καὶ ἄνθρωπος δια νὰ τοὺς διακονῆσει. Ἐχοντας σημαῖα καὶ λάβαρο τῆς διδαχῆς αὐτῆς τοῦ Χριστοῦ, με τὴν ὁποία ἀναδημιουργεῖται ὁ νέος λαὸς τοῦ Θεοῦ παρακαλοῦμε τὸν ἐνανθρωπίσαντα δι' ἡμᾶς Κύριο νὰ μας εὐλογεῖ, ὥστε νὰ πορευόμαστε πάντοτε ὡς διάκονοι τῶν ἐλαχίστων ἀδελφῶν Του.

«ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε». (Ματθ. κε' 31-46)

Σκοπὸς καὶ πόθος μας εἶναι νὰ κοινωνήσουμε καὶ νὰ διακονήσουμε τὸν Χριστό, ἐν τῷ προσώπῳ ἐνὶ ἐκάστῳ τούτων τῶν ἐλαχίστων ἀδελφῶν μας

Ο πνευματικός πατέρας

Όταν ο άνθρωπος βρεθεί συνειδητά μέσα στον χώρο της Εκκλησίας είναι σαν να εισέρχεται σε άγνωστη μεγαλούπολη χωρίς χάρτη. Έχει τότε ανάγκη οδηγού ο οποίος θα του υποδείξει σε ποιους δρόμους πρέπει να κινηθεί, που θα αναζητήσει αυτά που χρειάζεται η ψυχή του, πού θα βρει ασφαλής διαμονή...

Ο οδηγός αυτός δεν είναι άλλος από τον πνευματικό Πατέρα. Είναι εκείνος στου οποίου το επιτραχήλιο -κατά την εκκλησιαστική Παράδοση- θα εκμυστηρευθεί ο πιστός τα λάθη, τα πάθη, τα μικρά ή μεγαλύτερα αμαρτήματα της ζωής του. Ο δε Πνευματικός θα τον διδάξει ποιες συνήθειες και ενέργειες της ζωής του είναι λανθασμένες και αντίθετες με το θέλημα του Θεού. Θα του υποδείξει τις αδυναμίες του, εκείνες προς τις οποίες θα πρέπει να στρέψει τον αγώνα του, ώστε να τις μετατρέψει στις αντίστοιχες αρετές. Ο Πνευματικός θα τον βοηθήσει ακόμη να κατανοήσει ότι την οποία αλλαγή στη ζωή του δεν θα την κατορθώσει με τις δικές του δυνάμεις, αλλά με την ενίσχυση της Χαρίτος του Θεού. Και ότι

για να έχει αυτή την ενίσχυση της Χαρίτος, θα πρέπει να ταπεινόφρων ή να μην εμπιστεύεται τον εαυτό του, να εξαρτά τα πάντα από την παντοδύναμη θεία βοήθεια.

Η σχέση του πιστού με τον Πνευματικό δεν είναι ευκαιριακή. Είναι σχέση ζωής. Από εκείνον θα παίρνει κατευθύνσεις, δι' αυτού πρωτίστως θα λαμβάνει απαντήσεις στα ερωτήματά του και θα δέχεται λύσεις στα προβλήματα της πνευματικής του πορείας.

Κατά συνέπεια η επιλογή του Πνευματικού πρέπει να γίνεται με πολλή προσοχή, κατόπιν προσευχής και με κριτήρια γνήσια. Ένα συνηθισμένο λάθος στο ζήτημα αυτό είναι το να επηρεάζεται κανείς από φήμες και διαδόσεις για χαρισματούχους Πνευματικούς και να κατευθύνεται προς αυτούς, κινούμενος συχνά από ματαιοδοξία, θεωρώντας δηλαδή ότι παίρνει άξια ο ίδιος, αν έχει ως οδηγό του έναν τέτοιο φημισμένο και χαρισματούχο Πνευματικό. Σε κάθε περίπτωση, για το θέμα αυτό οφείλει να ακολουθεί τη σχετική σοφή σύσταση του Αγίου Ιωάννου της Κλίμακος: «Μη ζητώμεν προγνώστας μηδέ προβλέπτας, αλλά προ πάντων πάντως ταπεινόφρονας και ταις εν ημίν νόσοις αρμοδίους εκ τρόπων και εκ του καθίσματος» (Κλίμαξ 'Δ, ρκγ). Ο Άγιος υποδεικνύει δηλαδή να μην επιδιώκουμε να έχουμε Πνευματικούς που έχουνε προορατικό χάρισμα, αλλά προπάντων και οπωσδήποτε ταπεινούς κληρικούς που είναι κατάλληλοι για τις πνευματικές μας αρρώστιες, διότι έχουν σωστό τρόπο ζωής και ανάλογη πνευματική κατάσταση.

Ο κίνδυνος να μετατραπεί ένας Πνευματικός σε ένα είδους Χριστιανού «γκουρού» δεν είναι μικρός. Τότε οι πιστοί αναπτύσσουν μία αρρωστημένη σχέση μαζί του, σε σημείο που ο Πνευματικός τείνει να ελέγχει ακόμη και την αναπνοή των πνευματικών του παιδιών.

Η υγιή σε σχέση Πνευματικού και πιστών οφείλει να αναπτύσσεται σε ατμόσφαιρα ελευθερίας. Αυτό είναι το βασικό χαρακτηριστικό της. Αυτό δεν είναι και το κριτήριο του κατά πόσο αυτή είναι υγιής. Ο πιστός ασφαλώς συνδέεται με το Πνευματικό του, αφού αυτός είναι ο πνευματικός του Πατέρας.

Όμως και οι δύο οφείλουν να μένουν μέσα στα όριά τους. Η μεταξύ τους σχέση δεν περιορίζεται στους δύο. Υπάρχει ένα τρίτο πρόσωπο, προς το Οποίο έχουν την αναφορά τους και οι δύο. Αυτό το πρόσωπο είναι ο Ιησούς Χριστός.

Ο πνευματικός οφείλει οπωσδήποτε να κατευθύνει τα πνευματικά του παιδιά προς τον Χριστό. Το έργο του είναι προδρομικό: όπως ο Τίμιος Πρόδρομος προετοίμαζε το λαό για να δεχθεί τον Μεσσία, έτσι ετοιμάζει και ο Πνευματικός την «οδόν Κυρίου», τον δρόμο του πιστού προς τον Κύριο. Ενώνει τους πιστούς με τον Χριστό, γι' αυτό και δεν πρέπει να παρεμβάλλεται ο ίδιος σ' αυτό τον ιερό σύνδεσμο. Πρέπει να παραμερίζει, να μην συνδέει τα πνευματικά του τέκνα με τον εαυτό του, αλλά με τον Χριστό.

Αντίστοιχα και οι πιστοί πρέπει να αποφεύγουν την προσωπολατρία. Το σημαντικό είναι μέσω του Πνευματικού να ενώνονται με τον Χριστό.

Αν αυτό δεν αποτελεί πρώτη τους προτεραιότητα, βρίσκονται σε λανθασμένο δρόμο, ο οποίος μάλιστα μπορεί να τους οδηγήσει σε επικίνδυνες καταστάσεις.

Όταν η σχέση του πνευματικού Πατέρα με τα παιδιά του λειτουργεί σωστά, όλοι μαζί βαδίζουν τον δρόμο προς τον τελικό προορισμό μας, τη Βασιλεία του Θεού. Σ' αυτή την πορεία ο Πνευματικός, όπως διδάσκει πάλι ο Άγιος Ιωάννης της Κλίμακος, αναλαμβάνει τον ρόλο και τη θέση του Μωυσή, που οδήγησε τους Εβραίους από την Αίγυπτο στη γη της Επαγγελίας, την περιοχή δηλαδή της ιστορικής Παλαιστίνης.

Έτσι και ο Πνευματικός οδηγεί τα πνευματικά του τέκνα προς την αληθινή Γη της Επαγγελίας τη θεία Βασιλεία.

Αυτός είναι ο μόνος σωστικός δρόμος.

Περιοδικό «ΣΩΤΗΡ» τεύχος 2251.

Όταν σε χάνω σε βρίσκω.... (Εορτή Αναλήψεως)

Πολλές φορές θα χρειαστεί να χάσουμε για να ψάξουμε, να ηττηθούμε για να νικήσουμε, να μου λείψεις για να σε ποθήσω. Έτσι είναι οι αληθινοί έρωτες και οι μεγάλες αγάπες. Σταυρωμένες στην έλλειψη και απουσία. Βαπτισμένες στην συνεχή ανακάλυψη και επανεύρεση. Όταν τον άλλον τον θεωρείς δεδομένο τον δολοφονείς μες στην αγκαλιά σου. Τον πνίγεις στις βεβαιότητες σου. Ο

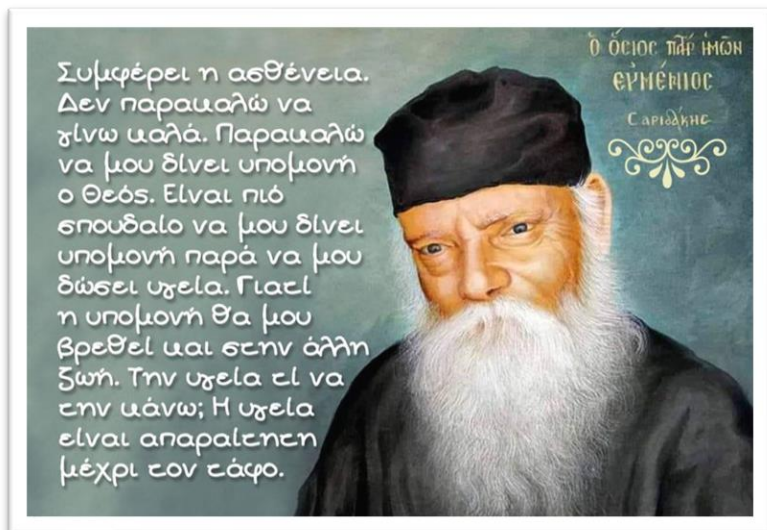
Θανάσης Λάλας έλεγε, «στεριώνουμε εκεί που διαρκώς αμφισβητούμε» και είχε απόλυτο δίκιο.

Οι πατέρες της εκκλησία μας λένε ότι η ρίζα όλων των παθών είναι η φιλαυτία. Η αρρωστημένη αγάπη στο εαυτό μας. Σπάνια εκτιμάμε αυτό που έχουμε και κρατάμε στα χέρια μας. Διαρκώς γκρινιάζουμε γι' αυτό που μας λείπει. Η φιλαυτία μετατρέπει την παρουσία του άλλου στην ζωή μας, σε ιδιοκτησία. Σπάνια αγαπάμε πραγματικά τον άλλον, περισσότερο τον χρησιμοποιούμε. Δεν βιώνουμε τα πράγματα και τα πρόσωπα που είναι στην ζωή μας, ως δώρα και δωρεές του Θεού, αλλά ως κτήμα και ιδιοκτησία μας, προεκτάσεις του νάρκισσου εαυτού μας. Τα παιδιά μας γίνονται προέκταση του εαυτού μας, θέλουμε να πραγματοποιήσουν τα δικά μας όνειρα και επιθυμίες. Τον σύντροφο να καλύπτει τα κενά και

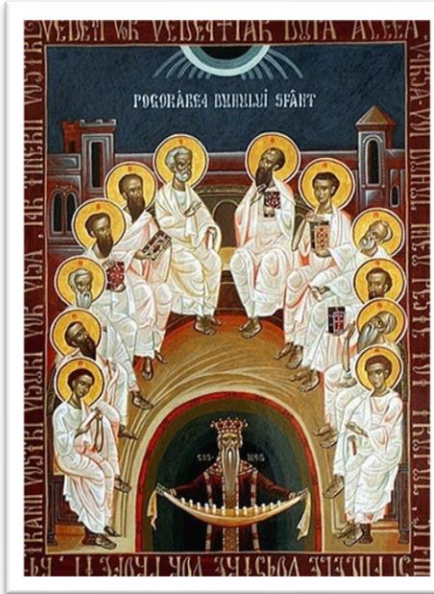
τραύματα μας, τον πνευματικό ως δεκανίκι της ανευθυνότητας μας και την θρησκεία ως κρυψώνα της δειλίας μας.

Ο Χριστός γνωρίζοντας την φίλαυτη παθογένεια μας, φεύγει για να μην γίνει η συνήθεια μας. Όπως έλεγε ο παπά Ανανίας «την κάνει για αλλού...», μας κρύβεται ώστε να τον ψάξουμε, να τον ποθήσουμε και να τον βρούμε. Η Ανάληψη του Χριστού φανερώνει την απόλυτη ελευθερία του Θεού. Δεν επιθυμεί να επιβληθεί αλλά να φανερωθεί σε εκείνους που αγαπητικά και ειλικρινά τον θέλουν στην ζωή τους. Εάν έμενε στην γη, θα μας επέβαλε την Παρουσία Του. Θα πήγαινε περίπατο τη ελευθερία μας. Και ο Χριστός δεν θέλει να επιβάλλεται αλλά να ανακαλύπτεται και αποκαλύπτεται. «Χάνεται» για να μπορέσουμε αληθινά να τον βρούμε. «Σαν ήσουνα κοντά μου δεν είχα τι να πω τώρα που ζεις μακριά μου νιώθω να σου μιλώ...»

plibiyos.blogspot.com

Πεντηκοστή: «Σαν τέτοια μέρα, ακόμη και η φύσις γονατίζει στο μεγαλείο του Θεού...»

Σήμερα, γιορτάζουμε όλοι μας, γιορτάζει ο Θεός μας, γιορτάζει η Αγία μας Εκκλησία.

Κατά την Πεντηκοστή, πενήντα μέρες δηλαδή μετά την Ανάσταση του Κυρίου και δέκα μέρες μετά την Ανάληψή Του, με την Κάθοδο του Αγίου Πνεύματος στους Αγίους Μαθητάς και Αποστόλους έχουμε την ίδρυση της Αγίας μας Εκκλησίας, την οποία από τότε διέπει και συγκροτεί και συντηρεί το Άγιον Πνεύμα.

Ο Άγιος Γέροντας Ιάκωβος, αυτός ο σύγχρονος Άγιος της Εκκλησίας μας, μας διηγείτο για τον παππού του, τον Γιώργη Κρεμμυδά, που ήταν κάτοικος της Μάκρης της Μικράς Ασίας, ο οποίος, βέβαια, πέθανε στα βάθη της Ανατολίας από τις κακουχίες και από τις τυραννίες των Οθωμανών, των Αγαρηνών, των άγριων αυτών.

Λέγανε όλοι για τον παππού του ότι ήταν άνθρωπος γλυκομίλητος, με το χαμόγελο στα χείλη.

Ακόμα και στην εξορία πήγαινε δίπλα στους ταλαιπωρημένους αιχμαλώτους Έλληνες, καθώς πορεύονταν και τους παρηγορούσε. Ακόμα και στιχάκια τους έγραφε, λέει, για να τους δίνει κουράγιο. Ήταν άνθρωπος του Θεού.

Και σαν μια τέτοια μέρα, της Πεντηκοστής, βρισκόταν, πριν την αιχμαλωσία, εργαζόμενος σε χωριά τουρκικά. Σαν τέτοια μέρα

χωρίς Εκκλησία, χωρίς Ακολουθία, εκεί που βρισκόταν στο δάσος γονάτισε και προσευχήθηκε.

Κι εκείνη την ώρα, λέει, γονάτισαν και τα δέντρα του δάσους κι ένα μικρό δαμάλι, ένα νεογέννητο, δηλαδή, μοσχαράκι, πήγε να φάει την κορυφή ενός δέντρου.

Αλλά αφού τελείωσε την προσευχή του ο Γιώργης Κρεμμυδάς, τα δέντρα και πάλι σηκώθηκαν και το δαμάλι, λέει, χτύπησε αλλά δεν έπαθε τίποτα.

Σκεφτείτε σαν τέτοια μέρα ακόμα και η φύσις γονατίζει μπροστά στο Μεγαλείο και τη Δόξα του Θεού.

Κι εμείς, μερικοί, το παίζουμε άρχοντες και εξουσιαστές και δεν υπολογίζουμε ούτε Ιερό ούτε Όσιο.

Κι είμαστε πραγματικά μασκοφόροι, -όχι μάσκες αυτές που φοράμε για προφύλαξη -, φοράμε άλλου είδους μάσκες... Όμως από το Θεό δεν κρύβεται κανένας.

Το Άγιο Πνεύμα είναι αυτό που συντηρεί τον Σύμπαντα Κόσμο. Αν υπάρχει ζωή στα φυτά, στα ζώα, στη θάλασσα, στα πτηνά αυτό οφείλεται στο Άγιο Πνεύμα.

Το Άγιο Πνεύμα είναι αυτό που αγίασε τα νερά της κολυμβήθρας που βαφτιστήκαμε όλοι και μας καθάρισε από το προπατορικό αμάρτημα.

Το Άγιο Πνεύμα είναι αυτό που όταν σαν άνθρωποι –«χοϊκοί άνθρωποι είμαστε παιδί μου», έλεγε ο Άγιος Ιάκωβος, «τι περιμένεις και τούτο θα κάνουμε και τ' άλλο θα έχουμε»- όταν εμείς, λοιπόν, σαν άνθρωποι λερώνομε το βάπτισμά μας με τις αμαρτίες μας, τα λάθη μας, τις παραλείψεις μας, το Άγιο Πνεύμα είναι αυτό που, δια της εξομολογήσεως και της μετανοίας, μας καθαρίζει και μας κάνει και πάλι πάλλευκους, χωρίς κηλίδα αμαρτίας.

Το Άγιο Πνεύμα είναι αυτό που την ώρα της Θείας Λειτουργίας, του Μυστηρίου των Μυστηρίων, αγιάζει και μεταβάλλει το ψωμί σε Σώμα και τον Οίνο το Κρασί, σε Αίμα Κυρίου κι έτσι εμείς μεταλαμβάνομε τον ίδιο το Θεό μέσα μας και συντηρούμεθα και καθαριζόμεθα και παίρνομε Χάρη και Δύναμη και Αρραβώνα της Μελλούσης Ζωής και Βασιλείας.

Το Άγιο Πνεύμα είναι αυτό που παίρνει δυο ξένους, μέχρι πριν, ανθρώπους και στο Μυστήριο του γάμου τους κάνει ένα.

Άσχετα αν εμείς, με τον αδάμαστο εγωισμό μας, αυτό το θηρίο που κρύβεται μέσα μας, όπως έλεγαν οι άγιοι γέροντες, δεν περνάμε καλά. Γιατί πάντα ο άλλος φταίει, πάντα απ' τον άλλον περιμένουμε να κάνει το πρώτο βήμα, γιατί ένεκα του εγωισμού μας μας λείπει η πραότητα, η ανεκτικότητα, η συγχωρητικότητα.

Το Άγιο Πνεύμα είναι αυτό που αγιάζει το λάδι στο ευχέλαιο και φυγαδεύει τις αρρώστιες και τις θεραπεύει.

Το Άγιο Πνεύμα είναι αυτό που αγιάζει το νεράκι, το απλό νεράκι και διώχνει τα δαιμόνια. Και βλέπετε το νεράκι αυτό, ο αγιασμός, όσο καιρό κι αν παραμείνει δεν χαλάει. Σε αντίθεση με τους Καθολικούς, με συγχωρείτε που θα το πω, που πρέπει να ρίξουν ροδόνηρο μέσα, γιατί δεν μπορεί να διατηρηθεί το νερό, θέλει Χάρη Αγίου Πνεύματος.

Αυτή η Χάρη του Αγίου Πνεύματος είναι αυτή που ίδρυσε, όπως είπαμε, την Αγία Καθολική και Αποστολική Εκκλησία και είναι συνεχώς παρούσα. Εμείς δεν τη βλέπομε, όπως δεν βλέπομε και τους Αγίους μας, που έλεγε ο άγιος Γέροντας Κύριλλος «Αν τεντώσομε το χέρι μας, αν το απλώσομε θα αγγίζομε τους Αγίους μας, τόσο κοντά μας είναι».

Εμείς, όμως, γιατί δεν το πετυχαίνομε αυτό αδελφοί μου; γιατί η ζωή μας δεν είναι πάντοτε σύμφωνη με τη ζωή των Αγίων, με το θέλημα του Θεού.

Η επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος είναι ένα ιστορικό γεγονός, το οποίο κατέγραψε ο Άγιος Απόστολος και Ευαγγελιστής Λουκάς, στις Πράξεις των Αποστόλων.

Έπρεπε να Αναληφθεί ο Χριστός, ο Θεός μας, από τη Γη στους Ουρανούς για να μπορέσει να κατέβει το Παράκλητο Πνεύμα.

Ένα δυνατό μήνυμα, αγαπητοί μου αδελφοί, που βγαίνει απ' τη σημερινή εορτή, της Αγίας Τριάδος είναι το εξής:

Ο Πατήρ, ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα είναι Ενωμένοι, είναι Αγαπημένοι, δεν ανταγωνίζονται ποιος θα δοξαστεί περισσότερο, αλλά ο Ένας χαίρεται με τη δόξα του Άλλου και ο Ένας κάνει υπακοή στον Άλλον.

Εμείς το πετυχαίνομε αυτό σήμερα; ή ο ανταγωνισμός πάει στο φουλ και τα συναισθήματα μέσα μας είναι εχθρικά και ο διάβολος σπείρει σπέρματα διχοστασίας, χρησιμοποιώντας το καθετί, ακόμα και το μπόλιασμα, που είπα προχθές.

Πρέπει να προσέξομε, να κρατήσομε την πίστη μας. Και η πίστη μας, πάνω απ' όλα, μας θέλει ενωμένους. Και υπακοή, πρώτα και απ' όλα, στο θέλημα του Θεού, Άρχοντες και Αρχόμενοι.

Η Χάρης του Αγίου Πνεύματος γίνεται πάντοτε παρούσα και φανερή μέσα κι απ' την πρεσβεία και τη διαρκή παρουσία των Αγίων μας.

Δεν είναι υπερβολή αν θα πούμε ότι καθημερινώς εσείς οι ίδιοι έρχεστε και καταθέτετε θαύματα και υπερθαύματα και τις ευχαριστίες σας στους Αγίους μας.

Προχθές ήρθε ο Δημήτρης ο Λειβαδαρός, από το Κερατσίνι της Αττικής, γονατιστός «να ευχαριστήσω τον Άγιο Δαβίδ και τον Άγιο Ιάκωβο, γιατί η μάνα μου, η κυρά Μαρία έφυγε για την άλλη ζωή προσβεβλημένη από αυτό τον ιό, απ' το covid, που λένε. Οι γιατροί δεν δίνουν ελπίδες. Τηλεφώνησα στο μοναστήρι, γίναν προσευχές και σε τρεις ημέρες, ανέλπιστα, η μάνα μου βρήκε την υγεία της. Οι γιατροί μιλούσαν για θαύμα, ξέρω ποιοι το έκαναν το θαύμα, οι Άγιοι στους οποίους προσέφυγα».

Η κυρία Αθηνά από τη Βέροια, ο κύριος Αγαθόνης από τη Καβάλα, μας μίλησαν για τη ζωντανή παρουσία του μακαριστού αγίου Γέροντος Κυρίλλου στη ζωή τους, τη βοήθειά του, τη χαρά που τους δίνει στη ζωή τους. Και δεν είναι πολλά χρόνια που έφυγε από ανάμεσά μας ο άγιος Γέροντας Κύριλλος.

30 Μαρτίου του 2012 έφυγε απ' αυτή τη ζωή για την Ουράνια Πατρίδα, δεν μας εγκατέλειψε όμως, διότι αυτή είναι υπόσχεση του Θεού ότι δεν θα μας εγκαταλείψει ποτέ.

Αυτό κάνει ο Παράκλητος, που σημαίνει Παραμυθία, Παρηγορία και με τη Χάρη του Παρακλήτου το επιτελούν οι Άγιοί μας.

Εδώ ανάμεσά μας είναι και ο Γιώργος κι η Ευαγγελία από το Άργος. Ήρθαν εχθές. Μου είπε ο Γιώργος: «Τελευταία φορά που ήρθα παρακάλεσα τον Άγιο Ιάκωβο να με βοηθήσει». Και αδελφοί μου, να που είναι ζωντανή η Χάρης του Αγίου Πνεύματος.

Ο Γιώργος είχε διάφορα θεματάκια και με την ψυχική του υγεία, εκλεκτό παιδί, άνθρωπος αρετής, αλλά είχε κι αυτός το σταυρό του. Κι όμως ένιωσα, λέει, με τη Χάρη της προσευχής, με την πρεσβεία του Αγίου Ιακώβου, την εξ ύψους αναγέννηση.

Αναγεννήθηκε ψυχικά και πνευματικά και τον βλέπεις ένα παλικάρι γεμάτο φως, λεβεντιά.

Δεν είναι θαύμα αυτό;

Θαύματα είναι μόνο να μας κάνει καλά το πόδι ή το χέρι -που έκανε πολλά τέτοια θαύματα Άγιος Δαβίδ στο Άργος, που πήγαμε και τα παιδιά το ομολογούν. Βεβαίως και αυτά τα χρειαζόμαστε.

Πάνω απ' όλα είναι η ψυχική αναγέννησις, η αναγέννησις της ψυχής μας που είναι πράγμα αθάνατον.

«Επιμελείσθε δε ψυχής πράγματος Αθανάτου», έλεγε και ξανάλεγε ο Άγιος Ιάκωβος.

Και είναι κάτι, αυτό που μας είπε ο γιατρός, κάτι που μας θύμισε κι ο πατήρ Άνθιμος, τις προάλλες, με ένα γνωστό του, αλλά κι ο πατήρ Δημήτριος Τζούμας, ο μακαριστός, Αρεοπαγίτης που έγινε ιερέας, που καταγράφει σε ένα βιβλίο του.

Ο Άγιος Ιάκωβος λειτουργώντας εδώ σ' αυτήν την Αγία Εκκλησία, σ' αυτό το Ναό, στο Ιερό, κάποια μέρα είδε ολοζώντανο το Δεσπότη Χριστό, με Αρχιερατική Στολή και στο Άμφιό Του είχε μια κορδέλα που επάνω έγραφε:

«Οι πράξεις του ανθρώπου θα τον κρίνουν».

Ας δώσουμε λίγο περισσότερο σημασία στις πράξεις μας, στη σκέψη μας, στα λόγια μας και ας κρατήσουμε λίγο άμυνα, λίγο αντίσταση σ' αυτά, σε όσα ρεύματα της εποχής, μας οδηγούν σε δρόμους που είναι αντίθετοι με το θέλημα του Θεού.

Να πάμε προς το Φως της Ζωής, το Φως είναι ο Χριστός.

«Εγώ ειμί το Φως»!

Και να μη μας πλανούν άλλου είδους φώτα.

Αμήν!

(Γέροντας Γαβριήλ Ι.Μ. Οσίου Δαβίδ)
simeiakairwn.wordpress.com

Άγιοι Κοσμάς και Δαμιανός οι Ανάργυροι

Τα αδέρφια Κοσμάς και Δαμιανός, οι οποίοι έζησαν την εποχή που αυτοκράτορας των Ρωμαίων ήταν ο Καρίνος, ήταν γιατροί στο επάγγελμα και παρείχαν ιάσεις σε όλους όσους είχαν

ανάγκη, και για αντάλλαγμα δεν έπαιρναν χρήματα, αλλά το μόνο που ζητούσαν ήταν να πιστεύσουν στον Χριστό.

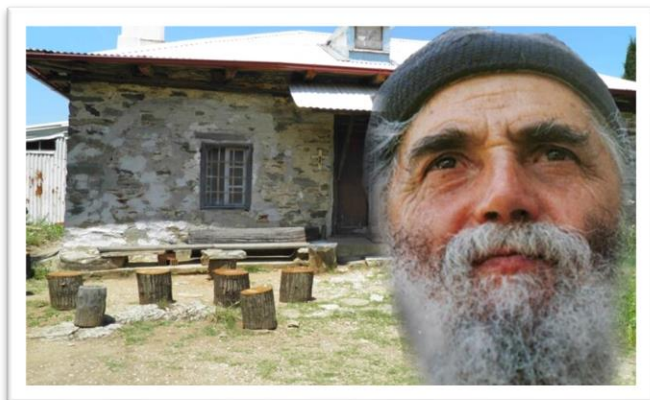
Κάποιοι όμως καλοθελητές διέβαλαν τους αγίους στον αυτοκράτορα και του είπαν ότι οι θεραπείες και τα θαύματα που επιτελούσαν τα έκαναν με μαγικές τέχνες. Τότε οι Άγιοι Ανάργυροι επειδή δεν ήθελαν να πάνε άλλους αντί αυτών στον αυτοκράτορα, προσήλθαν μόνοι τους ενώπιον του και ο Καρίνος προσπάθησε να τους μεταπείσει να αρνηθούν τον Χριστό.

Εκείνοι όμως όχι μόνο δεν αρνήθηκαν την πίστη τους, αλλά κατάφεραν να μεταπείσουν και να αλλάξουν και τον ίδιο τον αυτοκράτορα, αφού και ο ίδιος δέχτηκε τις θεραπευτικές τους ιάσεις. Συγκεκριμένα, όταν ο Καρίνος ανέκρινε τους Αγίους, μετατοπίστηκε η θέση του προσώπου του και στράφηκε προς την ράχη του. Αμέσως τότε οι Άγιοι την θεράπευσαν με την προσευχή τους στον Χριστό. Εξαιτίας αυτού του θαύματος, πίστευσαν στον Χριστό όσοι βρίσκονταν εκείνη την στιγμή μπροστά σ' αυτό που συνέβη και ο ίδιος ο Αυτοκράτορας τους έστειλε πίσω στους συγγενείς τους με μεγάλες τιμές.

Αργότερα όμως, μετά από μεγάλο χρονικό διάστημα, οι Άγιοι φθονήθηκαν από τον ίδιο τον δάσκαλο που τούς είχε μάθει την ιατρική επιστήμη, γιατί είχαν αποκτήσει μεγάλη δόξα και φήμη. Γι' αυτό τον λόγο τους ανέβασε σε κάποιο όρος για να μαζέψουν δήθεν κάποια βότανα και εκεί τους επιτέθηκε με πέτρες και τους θανάτωσε.

exomologistetokirio.gr

**...εκεί που με ένα τριμμένο κομποσκοίνι
«μετακινούνται και όρη»**

Τι να γράψει κάποιος για τον Άγιο Παΐσιο που δεν έχει γραφτεί; Τι να πει κάποιος γι' αυτόν τον τιτάνα του Πνεύματος

που δεν έχει ειπωθεί; Τι τιμές να του αποδώσει που δεν έχουν αποδοθεί;

Η Εκκλησία τιμά στις 12 Ιουλίου, τη μνήμη του Αγίου Παΐσιου του Αγιορείτη, ίσως του μεγαλύτερου Αγίου που ο Θεός χάρισε στο ανθρώπινο γένος τον 20ο αιώνα, και σίγουρα ένας από τους μεγαλύτερους Αγίους όλων των εποχών.

Αυτό το Πνευματικό άστρο Θείας Χάριτος ακτινοβόλησε τις ζωές μας όσο βρισκόταν εν ζωή, άλλα και μετά την κοίμηση του, συνέχισε να λούζει με -όχι λιγότερο- φως την ανθρωπότητα έως και σήμερα. Είναι σαν να μην έφυγε ποτέ από δίπλα μας. Και όντως δεν έφυγε ποτέ.

Η ευλογημένη Παναγούδα στο Άγιο Όρος, εκείνο το ταπεινό κελάκι που ακούμπησαν τις πληγιασμένες ψυχές τους εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπων, εκεί που «οφθαλμοί ανεώχθησαν», εκεί που ζωές άλλαξαν σε μια στιγμή, εκεί που ζεστά δάκρυα μετανοίας πότισαν τη γη, εκεί που ταξίδεψαν υπερφίαλοι «φαρισαίοι» και γύρισαν πίσω ταπεινοί «τελώνες», εκεί που βρήκαν συγχώρηση και στήριγμα θαλασποπνιγμένοι της γης, εκεί που περπάτησαν κεκοιμημένοι άγιοι και συνομίλησαν με τον Γέροντα, εκεί στέκει

ακόμα αυτός ο αγιασμένος τόπος ως και σήμερα, ως ένα από τα σημαντικότερα προσκυνήματα του περιβολίου της Παναγίας.

Εκεί ανάμεσα στους κομμένους κορμούς που κάθονταν οι κουρασμένοι σωματικά και ψυχικά προσκυνητές για να αναπαυτούν ακούγοντας λόγους από το χαριτόβρυτο στόμα του, εκεί «περπατά» ακόμα ο Άγιος Παΐσιος.

Και εκεί στον ταπεινό τάφο του, στο γυναικείο μοναστήρι του Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου στη Σουρωτή, αναρίθμητες ψυχές σπεύδουν να τον «δουν» και να τον «ακούσουν». Να του πουν τον πόνο τους και να τους ακούσει πρόθυμα όπως έκανε εν ζωή. Τότε που έλεγε πως είχε πάψει να ορίζει ο ίδιος την ζωή του, αφού την προγραμματίζαν άλλοι. Οι χιλιάδες άνθρωποι που τον είχαν ανάγκη και τους είχε δοθεί ολοκληρωτικά.

Και εκεί στη Σουρωτή «περπατά» ακόμα ο Άγιος. Ακούει, συμβουλεύει, νουθετεί, θαυματουργεί, προσεύχεται για εμάς.

Και παντού περπατά ο Άγιος. Και στην Κόνιτσα. Και στο Σινά. Και στις καρδιές μας, στα σπίτια μας, στους ναούς μας. Είναι ζωντανός, ζωντανότερος από ποτέ. Έγινε «πηγή αέναος». Αιώνιο δώρο του Θεού προς τους ανθρώπους. Αυτό είναι το μεγαλείο της Ορθοδοξίας και του Χριστού που κατήγγησε τον θάνατο.

Βλέπει «από εκεί πάνω» όπως είχε υποσχεθεί. Και με την ιερή παρακαταθήκη των λόγων που μας άφησε, έχει κάτι να πει για κάθε περίπτωση, έχει κάτι να συμβουλέψει κάθε δοκιμαζόμενη ψυχή, έχει κάτι να σχολιάσει για κάθε γεγονός. Και οι καταπληκτικές προφητείες του, στέκονται σαν πολύτιμη πυξίδα σε κάθε ύφαλο που αντιμετωπίζει η πατρίδα μας που τόσο αγαπούσε, ο λαός μας, αλλά και η ίδια η Σωτηρία της ψυχής μας.

Η Αγία ζωή του, το παράδειγμά του, τα έργα του, οι λόγοι του, τα αναρίθμητα θαύματα του, κατέπληξαν και συνεχίζουν να ασκούν ακαταμάχητη γοητεία και δίψα για το Θείο σε εκατομμύρια ανθρώπων έως τα πέρατα της γης.

Εκατοντάδες βιβλία έχουν εκδοθεί σε όλον τον κόσμο, αναρίθμητα άρθρα, ταινίες, ντοκιμαντέρ, αφιερώματα, συνέδρια, ομιλίες, αγιογραφίες και καλλιτεχνικά έργα.

Και όμως η λαχτάρα για να τον ανακαλύπτουμε ξανά και ξανά δεν στερεύει ποτέ.

Και όσο μεγαλύτερη πνευματική παρακμή απλώνεται στον κόσμο, τόσο περισσότερη δίψα δείχνουν οι καλοπροαίρετες ψυχές για να μάθουν, να συναναστραφούν, να «νοιώσουν» το μεγαλείο του Αγίου Παισίου. Να αντιπαραβάλουν τη φαυλότητα και την απιστία που ζώνει την ταλαίπωρη κοινωνία μας, απέναντι στην ουράνια όαση που σύστησε ο Άγιος στους ανθρώπους.

Έγινε σημείο αναφοράς για τη σύγχρονη εποχή. Φάρος φωτεινός και ασάλευτος. Κάθε φορά που ο νους βουλιάζει στην ολιγοπιστία, κάθε φορά που ο λύχνος του σώματος – τα μάτια μας – βυθίζονται στο σκότος της απόγνωσης, ξέρουμε πως στρέφοντας το βλέμμα προς τον Άγιο, θα αντικρύσουμε «το φως το αληθινόν, το φωτίζον και αγιάζον». Το φως του Χριστού που αντανακλούσε σε όλη του την ζωή ο Άγιος.

Κάθε φορά που «επισκεπτόμαστε» τον κόσμο του Αγίου Παισίου, γινόμαστε μάρτυρες μιας άλλης υπερκόσμιας πραγματικότητας. Της όντως πραγματικότητας. Εκεί που το Άγιο Πνεύμα καταργεί τους φυσικούς νόμους, εκεί που φαίνεται ολοφάνερα η συντριπτική ήττα του θανάτου, εκεί που ο χρόνος είναι απλά ένα ψέμα του ρολογιού, εκεί που γίνονται κοσμογονικές αλλαγές από ένα τόσο δα ταλαιπωρημένο γεροντάκι, εκεί που οι ψυχές γίνονται διάφανες, εκεί που προσκυνούν και προστρέχουν για βοήθεια οι «ισχυροί» της γης, εκεί που με ένα τριμμένο κομποσκοίνι «μετακινούνται και όρη», όπως είπε ο Χριστός.

Αυτό το δώρο μας χάρισε η παλικαρίσια ψυχή του Αγίου Παισίου. Ο βίος του να μας θυμίζει τον προορισμό μας και να μας ξυπνά από τη κοσμική λήθη.

Το μόνο που μένει σε εμάς, είναι να τον βρούμε όπου περπατά. Να τον φωνάξουμε. Να τον ακούσουμε να λέει για ακόμη μια φορά: «Ε... λεβέντη! Τι σε απασχολεί;

simeiakairwn.wordpress.com

Αγία Παρασκευή: Πως έσωσε τη Χίο το 1442

Το απόγευμα της 13ης Οκτωβρίου του 1442, κάποιος ιερομόναχος ονόματι Αμβρόσιος πήγε στον ιερό ναό της αγίας Παρασκευής, όπου ήταν εφημέριος, να τελέσει εσπερινό για τη μνήμη των Αγίων μαρτύρων Ναζαρίου, Γερβασίου, Προτασίου και Κελσίου.

Ο ναός βρισκόταν στο ανώτερο και ακρότατο μέρος του Κάστρου, στη Χώρα του νησιού.

Κατά τη διάρκεια του εσπερινού, άρχισε να πέφτει αδιάκοπα καταρρακτώδης βροχή.

Επρόκειτο για πραγματική θεομηνία. Εξαιτίας της ραγδαίας καταιγίδας, η οποία εξακολουθούσε με αμείωτη ένταση, ο Αμβρόσιος, ιερέας άξιος, άνθρωπος ευλαβής και θεοφοβούμενος, παρέμεινε στον ιερό ναό και προσευχόταν αδιάκοπα στο Θεό και την αγία Του Παρασκευή να καταπαύσει την τρομερή καταιγίδα που από ώρες είχε πλήξει το νησί, ενώ αγνοούσε ακόμη ότι η θάλασσα είχε πλημμυρίσει και ορμούσε να καταποντίσει τη Χώρα της Χίου.

Καθώς η νύχτα είχε προχωρήσει και ξημέρωνε η 14η Οκτωβρίου, ο Αμβρόσιος κατέβασε το στασίδι για να ξεκουραστεί λίγο, πριν συνεχίσει τις θερμές προσευχές του και φαίνεται ότι κοιμήθηκε ελαφρά.

Τότε, είδε όραμα ενύπνιο: η στέγη της εκκλησίας άνοιξε και εμφανίστηκε ένα φωτεινότατο σύννεφο, μέσα στο οποίο είδε μία εξαιρετικά σεμνή γυναίκα που με τα χέρια της σηκωμένα προς τον ουρανό, ήταν παραδεδομένη στην προσευχή.

Ο Αμβρόσιος έτρεμε από το φόβο του και τότε ακούστηκε μια γυναικεία φωνή που έλεγε: **«Αμβρόσιε, μη φοβού. Εγώ είμαι η Οσιομάρτυς Παρασκευή, σέσωσται σου η Πατρίς».**

Όταν άκουσε αυτά τα λόγια, ο Αμβρόσιος αποτίναξε από τα βλέφαρά του το λιγιστό ύπνο και με δύο αντικρουόμενα συναισθήματα στην ψυχή του, φόβο και χαρά, άρχισε να ψέλνει τον όρθρο με μεγαλύτερη ακόμη ευλάβεια.

Εν τω μεταξύ είχε ξημερώσει και η ορμή της καταιγίδας είχε ήδη κοπάσει λίγο. Έτσι, μπόρεσαν κάποιοι κάτοικοι να φτάσουν στο ναό και να πληροφορήσουν τον π. Αμβρόσιο ότι η θάλασσα ξεχείλισε, έφτασε ως το ύψος της Παναγίας της Ελεημονήτριας και απειλούσε να καταποντίσει όλη τη Χώρα.

Τότε και ο Αμβρόσιος διηγήθηκε στους κατατρομαγμένους ανθρώπους το όραμα και την εμφάνιση της αγίας Παρασκευής. Η είδηση μαθεύτηκε σε όλο το νησί και όσοι μπορούσαν αφήφησαν τη θεομηνία και κατέφθασαν στον ιερό ναό.

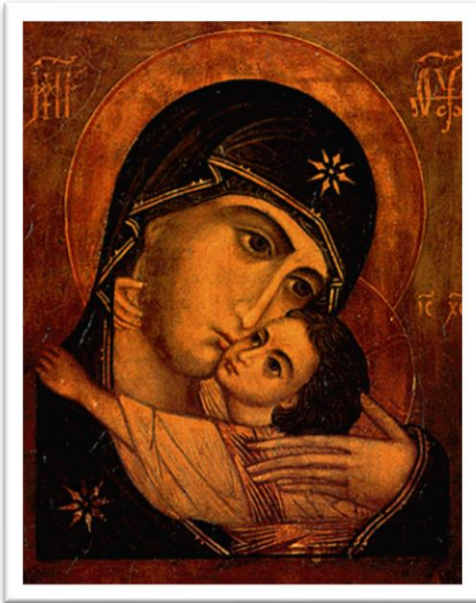
Εκεί, πρόσπεσαν στο Θεό και την Αγία Παρασκευή, λιτάνευσαν την ιερή εικόνα της και με θερμά δάκρυα παρακαλούσαν την αθλοφόρο οσιομάρτυρα να μεσιτεύσει στον Κύριο και να τους σώσει από την καταστροφή.

Πράγματι, η στάθμη της αγριεμένης θάλασσας επανήλθε στα φυσιολογικά της όρια και το νησί γλίτωσε από βέβαιο χαμό. Όλοι οι κάτοικοι της Χίου, ελεύθεροι πια από τον φοβερό κίνδυνο, δόξασαν το Θεό και την παρθενομάρτυρα δούλη Του, η οποία με της πρεσβείας της τους είχε σώσει.

www.ekklisiaonline.gr

«Σώσε με..», η κραυγή του Δεκαπενταυγούστου...

Διαβάζοντας τους στίχους του Μεγάλου Παρακλητικού Κανόνα προς την Παναγία μας, τον οποίο ψάλλουμε αυτές τις ημέρες στις εκκλησίες αναρωτήθηκα, τι πόνο και καημό, τι μεράκια και τραύματα πρέπει να κουβαλούσε η ψυχή εκείνου που έγραψε αυτά τα λόγια. Έτσι έψαξα να δω ποιος είναι και τι κατέτρωγε την ψυχή του. Ήμουν βέβαιος, ότι πίσω από αυτό τον υπέροχο ύμνο υπήρχε μια πληγή. Αλλωστε η πληγή, το

τραύμα, το πένθος και η απώλεια γράφουν, ζωγραφίζουν, τραγουδούν και προσεύχονται. Δίχως πληγές δεν υπάρχουν σοφοί και άγιοι, καλλιτέχνες και εραστές Θείου. Μόνο κάποιος που κάτι έχασε ψάχνει να το βρει. Μόνο κάποιος που πόνεσε και πένθησε δημιουργεί. Άνθρωπος που δεν σταυρώθηκε δεν μπορεί να αναστηθεί. Μάτια που δεν δάκρυσαν Θεό δεν είδαν και γόνата που δεν λύγισαν ποτέ δεν έμαθαν να εκτιμούν την ζωή. Αυτός που γεύθηκε τον θάνατο μπορεί να μας μιλήσει για την αξία της ζωής, εκείνος που αρρώστησε μπορεί να μας πει για την ευλογία της υγείας.

Ένα τέτοιος λοιπόν βαριά άρρωστος και πληγωμένος άνθρωπος ήταν ο υμνογράφος του Μεγάλου Παρακλητικού κανόνα προς την Παναγία.

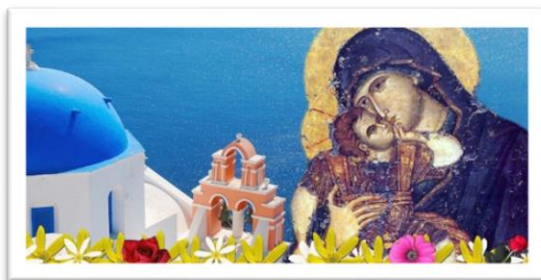
Θεόδωρος β΄ ο Λάσκαρης. Αυτοκράτορας της Νίκαιας ο οποίος έπασχε από βαριάς μορφής επιληψία. Η ασθένεια τον είχε εξουθενώσει σωματικά και ψυχικά. Φαίνεται άλλωστε στα λόγια του παρακλητικού κανόνα προς την Παναγία, «Καταιγίδα συμφορών με βασανίζει, Δέσποινα, και των θλίψεων οι τρικυμίες με καταποντίζουν• αλλά αφού προφάσεις, δος μου χείρα βοηθείας, εσύ που είσαι η θερμή αρωγή και προστασία μου...».

Μπορεί κανείς εύκολα να καταλάβει τι σήμαινε τον 11ον αιών, να πάσχεις από επιληψία. Τι προκαταλήψεις, στιγματισμό αλλά και αδυναμία αντιμετώπισης. Μόνη παρηγοριά ο Θεός και η Παναγία Μητέρα του. Σε αυτή καταφεύγει ο Λάσκαρης με αβάστακτο πόνο, και μέσα από το υμνογραφικό του χάρισμα διαμορφώνει ένα απίστευτο σε θεολογικά νοήματα κείμενο.

Όμως εκείνο που συγκλονίζει, δεν είναι τόσο η θεολογική ακρίβεια του κειμένου, όσο η βασανισμένη ύπαρξη του συγγραφέα που στην κυριολεξία κραυγάζει μέσα από προσευχητικούς ύμνους. Σώσε με Παναγία μου φωνάζει, σώσε με!!!

Όποιος έχει νιώσει έστω και μια φορά στην ζωή του την πίκρα απόγνωσης, τον πόνο της μοναξιάς και της ερήμωσης, όποιος έχει κοιμηθεί σε κρύα πατώματα δίχως ανθρώπινες ελπίδες, αναγνωρίζει στην φωνή του Θεόδωρου Λάσκαρη την δική του λαλιά. Γιατί η φωνή των πονεμένων έχει ένα ήχο καθώς και ένα όνειρο, την λύτρωση..... «Και πού λοιπόν θα βρω άλλη προστασία; Πού να προσφύγω; Και πού να σωθώ; Ποια θερμή να έχω βοηθό στις θλίψεις του βίου και στις ζάλες - αλίμονο! - κλονιζόμενος; Μόνο σε σένα ελπίζω και παίρνω θάρρος και καυχώμαι, και προστρέχω στη σκέπη σου. Σώσε με!!!!»

π.Χ.Π

**Τί πιο ανόητο, λοιπόν, από το να μη γνωρίζεις
πως θ' αποκτήσεις το μεγαλύτερο κέρδος;**

Άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος

Τί πιο ανόητο, λοιπόν, από το να μη γνωρίζεις πως θ' αποκτήσεις το μεγαλύτερο κέρδος;

Γιατί τα χρήματα πρέπει να τ' αποκτάει κανείς σαν πραγματικός κύριος και όχι σαν δούλος τους. Κανείς δεν είναι πιο άμυαλος από το δούλο των χρημάτων. Νομίζει ότι τα εξουσιάζει, ενώ εκείνα τον εξουσιάζουν.

Ενώ στην πραγματικότητα έχει σκλαβώσει τον εαυτό του, ικανοποιείται σαν να είναι αφέντης.

Ενώ βλέπει έναν λυσσασμένο σκύλο να ορμάει εναντίον της ψυχής του, αντί να τον δέσει και να τον λιώσει από την πείνα, του δίνει όλο και περισσότερη τροφή, για να γίνει πιο φοβερός και να του επιτεθεί με μεγαλύτερη ορμή.

Μη νομίζεις ότι, με το ν' αποκτήσεις πολλά, αποκτάς και αληθινή ηδονή. Ηδονή και ευχαρίστηση και ηρεμία έχεις με το να μη θέλεις να πλουτίζεις.

Αν κυνηγάς τον πλούτο, ποτέ δεν θα πάψεις να βασανίζεσαι. Γιατί η επιθυμία του πλούτου είναι έρωτας ανικανοποίητος. Όσο μακρύτερο δρόμο διανύσεις, τόσο περισσότερο απομακρύνεσαι από τον τελικό σκοπό σου.

Όσο περισσότερα χρήματα επιθυμείς, τόσο μεγαλύτερη γίνεται η αγωνία σου.

Ο φτωχός δεν λαχταράει τόσο τα αναγκαία, όσο ο πλούσιος τα περιττά. Ο φτωχός δεν έχει τόση ικανότητα στην τίμια δουλειά, όση ο πλούσιος στην απάτη και το παράνομο κέρδος.

Αφού, λοιπόν, και θέλει και μπορεί να κάνει ό,τι θέλει, είναι φανερό ότι θα ζητάει όλο και περισσότερα.

Ο Θεός σ' έκανε πλούσιο για να βοηθάς όσους έχουν ανάγκη, για να βρεις τη συγχώρηση των αμαρτημάτων σου με τη φιλανθρωπία. Δεν σου έδωσε χρήματα για να τα φυλάς και να καταστραφείς, αλλά για να τα μοιράζεις και να σωθείς.

Γι' αυτό το λόγο έκανε και τον πλούτο αβέβαιο, πρόσκαιρο, ασταθή, για να ελαττώσει τη μανία σου για χρήματα.

Αν, λοιπόν, τώρα, που η διατήρηση του πλούτου είναι αβέβαιη, αλλά και γεμάτη κινδύνους, επιβουλές και φόβους, τόσο λυσσασμένα τον λαχταράς, πόσα και πόσα εγκλήματα δεν θα έκανες αδίσταχτα, αν είχες τη βεβαιότητα ότι θα τον διατηρούσες! Πες μου, ποιός ήταν φτωχότερος από τον προφήτη Ηλία; Και όμως, μέσα σε τέτοια φτώχεια, ήταν ανώτερος και μακαριότερος απ' όλους τους πλουσίους.

Γιατί η πλούσια καρδιά του θεωρούσε πως όλου του κόσμου τα χρήματα δεν αξίζουν τίποτα, αν συγκριθούν με τη ζωή κοντά στο Θεό. Αν θεωρούσε σπουδαία τα πράγματα του κόσμου τούτου, δεν θα είχε μόνο μια μηλωτή.

Τόσο περιφρονούσε, όμως, καθετί υλικό, σαν μάταιο, ώστε και το χρυσάφι το έβλεπε σαν λάσπη. Και να, ο πλούσιος βασιλιάς Αχαάβ άκουγε με ανοιχτό το στόμα τα θεία λόγια του φτωχού προφήτη.

Τόσο ανώτερη, τόσο λαμπρότερη, τόσο πολυτιμότερη από τη βασιλική πορφύρα ήταν η μηλωτή και από τα ανάκτορα η σπηλιά, όπου έμενε ο δίκαιος Ηλίας.

Γι' αυτόν το λόγο, όταν ανέβαινε με το πύρινο άρμα στον ουρανό, τίποτ' άλλο δεν άφησε στο μαθητή του Ελισαίο παρά μόνο αυτή τη μηλωτή. «Μ' αυτήν», του είπε, «πάλεψα ενάντια στο διάβολο.

Πάρε την κι εσύ, λοιπόν, και κάνε το ίδιο. Γιατί η ακτημοσύνη είναι όπλο ισχυρό, ακαταγώνιστο». Και ο Ελισαίος δέχτηκε τη μηλωτή σαν την πιο μεγάλη κληρονομιά. Πράγματι, άξιζε περισσότερο απ' όλο το χρυσάφι της γης.

Μ' εκείνη τη μηλωτή έγινε διπλός Ηλίας, προφήτης και θαυματουργός. Γνωρίζω πως καλοτυχίζετε τον δίκαιο Ελισαίο. Ο καθένας σας θα ήθελε να είναι στη θέση του.

Τί θα κάνετε, όμως, όταν σας αποδείξω πως όλοι πήραμε κάτι άλλο, ασύγκριτα πολυτιμότερο απ' αυτό που πήρε εκείνος;

Ο Ηλίας, δηλαδή, ανεβαίνοντας στον ουρανό, άφησε στο μαθητή του τη μηλωτή του. Και ο Υιός του Θεού, ανεβαίνοντας στον ουρανό, άφησε σ' εμάς τη Σάρκα Του.

Όταν, λοιπόν, χάνουμε περιουσίες και χρήματα, να μην ταραζόμαστε, αλλά να λέμε: «Ας είναι δοξασμένος ο Θεός, και θα βρούμε πλούτο πολύ μεγαλύτερο».

Όσο θα ωφεληθούμε μ' αυτόν μόνο το λόγο, δεν θα ωφεληθούμε ούτε αν ξοδεύουμε ό,τι έχουμε σε αγαθοεργίες, ούτε αν γυρίζουμε παντού αναζητώντας φτωχούς, για να τους βοηθήσουμε, ούτε αν σκορπάμε τα λεφτά μας για να προσφέρουμε φαγητό στους πεινασμένους.

Γι' αυτόν το λόγο δεν θαυμάζω τόσο τον Ιώβ, επειδή είχε το σπίτι του ανοιχτό σ' εκείνους που χρειάζονταν βοήθεια, όσο γιατί με ευχαριστία και δοξολογία του Θεού σήκωσε την απώλεια των αγαθών του.

Όποιος μπορέσει, όταν δοκιμάσει συμφορά, να πει ειλικρινά και αγόγγυστα ό,τι είπε ο Ιώβ, «Ο Κύριος μου έδωσε όσα είχα, ο Κύριος μου τα πήρε» (Ιώβ 1:21), μόνο για το λόγο τούτο θα ανακηρυχθεί δίκαιος μαζί με τον Ιώβ και θα σταθεί ένδοξος κοντά στον Αβραάμ.

Όταν ο διάβολος αρπάζει τον πλούτο σου μ' οποιονδήποτε τρόπο κι εσύ δοξολογείς τον Κύριο, πληγώνεις διπλά τον εχθρό, αφενός γιατί δεν λυπήθηκες για όσα έχασες, και αφετέρου γιατί δέχεσαι ακόμα και τη δυστυχία ευχαριστώντας το Θεό.

Ο διάβολος, αν δει ότι στενοχωριέσαι για την απώλεια των χρημάτων και τα βάζεις με το Θεό, ποτέ δεν θα πάψει να σου προξενεί παρόμοιους πειρασμούς.

Αν, όμως, σε δει να αντιμετωπίζεις και τη μεγαλύτερη ακόμα καταστροφή με ιώβεια υπομονή και μακροθυμία, θα σταματήσει να σε πολεμάει, για να μη σου εξασφαλίσει, χωρίς να το θέλει, λαμπρότερα στεφάνια.

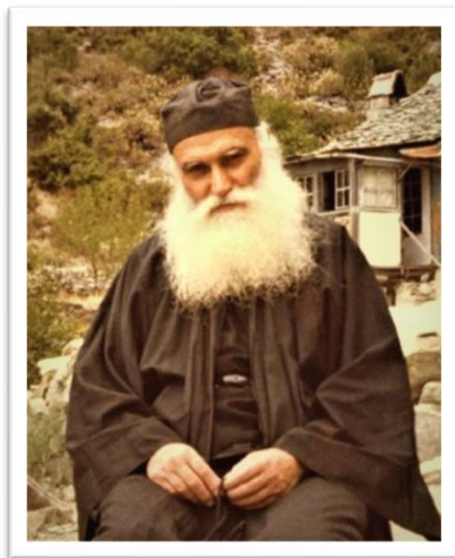
Και ο μεν Ιώβ, χάρη στη θεάρεστη στάση του, πήρε πίσω διπλά εκείνα που είχε χάσει.

Εσύ, όμως, όχι μόνο διπλά και τριπλά, μα εκατονταπλάσια θα τα πάρεις όλα, αν υπομείνεις με πνευματική γενναιότητα τις συμφορές, και, το σπουδαιότερο, θα κληρονομήσεις την αιώνια ζωή, την οποία εύχομαι ν' απολαύσουμε όλοι μας, με τη χάρη του Κυρίου.

**απόσπασμα από το κεφάλαιο: «Ο πλούτος και η φτώχεια»
από το βιβλίο: «Φωνή των Πατέρων» ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ, Ωρωπός
Αττικής 2005
panagia-ierosolymitissa.blogspot.com*

«Έλα κι εσύ, ελάτε να φάτε, εδώ έχει θησαυρό!»

Δέν μπορῶ νά συγκρατήσω τὸν ἑαυτό μου. Γι' αὐτὸ λέω.

Ὅπως ἓνα μυρμήγκι, ὅταν βρίσκει μία τροφή ἐκεῖ, καὶ πηγαίνει, εἰδοποιεῖ ὅλο τὸ κοπάδι, ἄς τὸ ποῦμε, καὶ ἔρχονται πολλὰ μυρμήγκια νὰ φᾶνε αὐτὴν τὴν τροφή. Ὅπως καὶ ὁ ἅγιος Χρυσόστομος λέει: «Ὁ μόνοςχος πολὺς, ἢ τράπεζα γέμει, μηδεὶς ἐξέλθει πεινῶν» (στὸν πανηγυρικὸ λόγο τῆς Ἀναστάσεως αὐτό). Ἔτσι καὶ ἐγώ, δέν

μπορῶ νὰ τὸ συγκρατήσω. Δηλαδή, αὐτὸ πού βρήκα, ἔλα κι σύ, ελάτε νὰ φάτε, ἐδῶ ἔχει θησαυρό!

Ὅταν πλησιάζεις ἓναν ἄνθρωπο πνευματικὸ, παίρνεις. Παίρνεις.

Δηλαδή, ἡ χάρις μεταδίδεται, καὶ διὰ μέσου τῆς προσευχῆς καὶ ἐξ ἀποστάσεως μεταδίδεται ἡ χάρις. Καί, ἂν ἔχω καμιὰ καλὴ προσευχή, λέω, ὁ Γέροντας εὔχεται γιὰ μένα ἐδῶ κάτω, τὸ λέω. Ἔτσι τὸ αἰσθάνομαι καὶ ἐγώ.

Ἡ χάρις ἔρχεται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο, νὰ ποῦμε. Ὅταν ἐγώ, πάτερ, κοιμήθηκα, εἶδα μπροστά μου ἓνα ἐξαπτέρυγο -ἢ ἐξαπτέρυγο ἦταν ἢ πολυόμματο, δέν γνωρίζω. Ἔτσι τοῦπ καὶ τὸ φίλησα. Ὅταν τὸ εἶπα στὸν Γέροντα, λέει: «Ὅχι, παιδί μου, ὅτι ἦτανε πολυόμματο, ἐξαπτέρυγο ἀπάνω στὸν Οὐρανό. Ἡ Χάρις ἔρχεται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο».

simeiakairwn.wordpress.com

Ευχαριστήρια επιστολή προς την ένωσή μας

ΙΕΡΑ ΑΝΔΡΩΝ ΚΟΙΝΩΡΙΑΚΗ ΜΟΝΗ
ΑΓΙΑΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ ΜΑΖΙΟΥ
ΘΝ ΜΕΓΑΡΟΙΣ (19100)
Αριθμ. Πρωτ. 54/2022

Ημερ. Μαζ. τῆ 15^η 5 2022

Πρὸς τοὺς ἀγαπητοὺς ἐν Χρῷ ἀδελφοὺς
τῆ Πανελληνίου Ὁρθόδοξου Ἐνώσεως Κοινωνίας Ἀγίωπνευστίας
"ΔΙΑΚΟΝΟΙ ΤΩΝ ΕΡΗΜΑΤΙΚΩΝ ΔΕΛΕΦΩΝ & ΧΡΥΣΕΩΝ"
Ἰασημὸς 6 ΑΘΗΝΑΙ

Ἀγαπητοὶ ἐν Χρῷ ἀδελφοί, ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ! ὁ Κύριος ἡ Θεὸς μας
καὶ Ἰησοῦς αἰώνια ἡμῶν ἐδουρίσατο, τῆς ὁμοίας εἶδε πάντες καὶ ἀζιωδοῦμεν
καὶ τὰς εὐχὰς τῶ Πνευματικῶ Πνευματικῶ Πατρὸς ἡμῶν, ἱερατοῦ ἡ. Ἀποστολῶν
θεγρόν, καὶ ὁμοίως ἐφ' ἡμῶς ἐπιμαρτύρησε.

Μετὰ πολλῆς καρᾶς ἐμπροσφύθημεν ἀπὸ τῆς ἀποσκευασίας ἡμεῶν
ἀπὸ 18.4.2022 Ἐπιστολῶν ἑαῶν καὶ ἀπὸ τῶ ἡρώδων περιόδου ἑαῶν "το λέντα
τ. 13^η διὰ τῶ ἐμπροσφύθη ἑαῶν ἑαῶν διὰ τῶ ἐν Ἀρριμῶ-Ὀυμάντα.

"Θυγατριών", ἡ. Μαζὶν ἡμῶν τῆς Ἁγ. Παρασκευῆς Μπεσσάντα-Ὀυμάντα.
Τῶν ἡμῶν τῶν καὶ τῶν εὐχῶν καὶ τῶν εὐχῶν τῶ μακαριῶν
Μετροπολίτου Καμπάνης κηρῶ ΙΩΝΑ (+) ἐξ ἀρχῆς ἐστηρίξαμεν ἡ καὶ τῶ
ἐνέτιτε ἀδελφότητα, πῶς εὐχαίνει εὐχῶν ἐν τῶν εὐχῶν τῶ ἡμερῶν ἀδελφῶ
εὐχῶν. Ἀξιωματικῶν καὶ τῶν εὐχῶν ὁ τῶν εὐχῶν τῶ Ἁγ. Παρασκευῆς περιουσίας
ἡμῶν καὶ τῶ τῶν εὐχῶν τῶ ἡμερῶν τῶ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας
π. κ. ΘΕΟΔΩΡΟΣ τῶν 14^η Ὀκτωβρίου π. ε.

Μετ' εὐγνωμοσύνης πολλῆς καὶ ἀσκήσεως εὐχαριστικῶν εὐχαριστικῶν
τῶν ἡμερῶν Ὁρθόδοξου Ἐνώσεως τῶν Διακόνων τῶ Χριστῶ καὶ ὁμοίως
εὐχαριστικῶν τῶν ἡμῶν ἡμερῶν ἡμῶν ἡ. Ἀποστολῶν, ὁμοίως
περιουσίας ἐν τῶ ἀγαθῶν πάντων καὶ πάντα καρδίᾳ τῶ καὶ τῶ τῶν
Μορασιῶν τῶ Μπεσσάντα!...

Ἐμεῖς οἱ Πατέρες καὶ οἱ νεώτεροι ἀδελφοί, Δούμοι ὁμοίως τῶν ἡμερῶν
ἡμερῶν Προδρόμοι ΛΥΒΕΓΑ, καὶ ἡμερῶν τῶν, ἀνάσχημα ἐν Κηρῶ καὶ
ἀδελφῶν ἡμῶν, ἀγωνίζονται καὶ προσπαθοῦν τῶ λατρεύον τῶ

Κύριο, να ἀρνηθώμαι και να δίδω τὴ μαρτυρίαν τοῦ
Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ.

Παρακαλοῦμαι νὰ εἴχεσθε ἴσως τὴν ἐν Χρῆ ἐν Οὐμαντα
ἐπιρροὴν Ἀδελφοί, ἢ ὅποια τώρα ἐν δυσκολίᾳ ἐποχῆς
οἰκονομικῆς δυσπραγίας (ἐν τῷ γεγονότι οὗ, ἢ κατ' ἡμέρην ἡμέρην
Μοῆς ἐπίσταται ἐμπειροτικῶς ἀπὸ ἡ Συριακῆ τῆς 20. Μαΐου
2021 (πρὸς κατ' αὐτῶν) ἐμνήσθη τὰ ἱερὰ ὄσα, ἀλλ' ἔτι καὶ τὴν
φρονὴν ἐν τῷ ἡμῶν καὶ ἔλασε τὴν ἡμετέραν Ἀποστολικὴν πρέσβυ
τῶν Κηλίων ἡμῶν, τὰ ὅποια τώρα προσπαθεῖν νὰ ἀποδομοποιήσῃ
διό καὶ δὴ ἡμποροῦμεν νὰ βοηθήσωμεν τοὺς Πατέρες ἐν Οὐμαντα
"Εὐεῖνο, -μόνοι τιν- ἐπιρροὴν τὴν βία καὶ τὰ ἔργα καὶ ζήτησι
τοῦ νὰ οἰκοδομηθῶν μέρη ἐκείνη ἀπὸ τῆς ἀδελφῆς, ἢ ὅτι ἔργον
δὲν ἔχω περικεῖται πῶς οἰκονομικῶς διὰ τὸ ἐπιρροὴν, ἀλλ' ἔτι
καὶ ἡμεῖς ἀπὸ τῶν δὲν ἡμποροῦμεν ^{νὰ βοηθήσωμεν} ὅσοι ἀποδομοποιήσῃ τὴν
κακίαν Πτέρυγα τῶν Κηλίων μας.

Ἐὰν διδάσθε, βοηθήσατε τοὺς ἀδελφούς νὰ φράξον τὰ
κεφάλαια τῶν (συμ. ἐκείνων μέρη τῆς φθορογραφίας)

Ὡς εὐχαριστοῦμαι πάντως διὰ τὴν ἐμπειρικὴν ἀγάπην
καὶ παρακαλῶ νὰ ἀδελφώσῃτε τὴν ἐμπειρικὴν με
καὶ τὴν ἐπαρῆν καὶ τὴν βαθύτην μελέτην ἐν τῷ
θεωρητικῷ ἀπὸ ἱερὰ Ἀποστολικῶν.

Μετὰ πόθου ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐπιμύ και μετὰ τὴν
εἶχιν πάντοτε νὰ εἶσθε ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟΙ ΔΙΑΚΟΝΟΙ ΧΡΙΣΤΟΥ
ὁλοκλήρως ἐμπειρικῶς καὶ ἡμέρην
τῶν ἐν ἐπιρροὴν φρονί Μοναστηρίου τῆς
ἁγίας Ἐκκλησίας. Ἐπιμύ και μετὰ τὴν
ἐν τῷ ἀπὸ ἱερὰ Ἀποστολικῶν.

Κ. Γ. Δὲς ἀποδομοποιήσῃ ε-mail τοῦ κειμένου καὶ φθορογραφίᾳ διὰ τὰ ἔργα
τῶν Κηλίων καὶ τῶν ἁγίων Πατέρων.

